

Arrest

nr. 107 452 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERBRAEKEN, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 november 2012 en heeft zich op 20 november 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 februari 2013.

1.3. Op 18 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pashtoun afkomstig uit het dorp Abchakan in het district Pule Alam, provincie Logar. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Tot uw veertiende of vijftiende levensjaar liep u school in het dorp. Daarna volgde u, eveneens in uw dorp, privé lessen Engels samen met andere jongeren. Uw vader was vrachtwagenchauffeur en kwam slechts één keer per week of één keer om de twee weken naar huis. Uzelf baatte een voedingswinkel uit in het dorp. Sinds een jaar of zeven kwamen Amerikaanse soldaten van een nabijgelegen basis regelmatig naar uw dorp. Ze deelden dan geschenken uit aan de bevolking (o.a. snoep, radio's,...) en vroegen aan de dorpingen of er problemen waren. Ze hadden hiervoor een tolk bij. Tussen 1389 (Afghaanse kalender, komt overeen met 2010/2011 onze kalender) en 1390 (2011/2012) hebt u zeven keer rechtstreeks met de Amerikaanse soldaten gesproken in het Engels. De gesprekken duurden gemiddeld vijf minuten. Ongeveer een maand voor uw vertrek bracht een jongen uit het dorp een brief naar uw winkel. Hij had deze gekregen van een onbekende persoon. Het bleek een dreigbrief te zijn van de Taliban. Omdat u het handschrift niet kon lezen bracht u de brief naar de lokale mollah. Deze zei dat u beschuldigd werd van spionage en bedreigd werd met onthoofding. In de brief werd tevens vermeld dat u zich bij de Taliban moest aansluiten indien u uw straf wou ontlopen. U durfde niet meer naar de winkel te gaan en u bleef thuis. 's Nachts dook u onder bij uw zus of bij uw oom van moederskant, Bismillah Jan, die eveneens in uw dorp woonden. Vijftien dagen na ontvangst van de eerste brief vond uw moeder in jullie huis dicht bij de voordeur een tweede brief. U bracht deze opnieuw naar de lokale mollah. Die zei dat deze keer aan uw familie werd gevraagd om u aan de Taliban uit te leveren. Indien niet, zouden zij ook bestraft worden. Omdat u bang was vroeg u aan uw familie om u naar het buitenland te brengen. Uw oom Bismillah regelde en betaalde uw reis. Ongeveer elf maanden later kwam u aan in België. Op 20 november 2012 diende u een asielaanvraag in. U beschikt niet over enige (identiteits)documenten.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden, lacunes en onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de Taliban ondermijnen. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u hulp bood aan Amerikaanse soldaten die naar uw dorp kwamen (DVZ vragenlijst, vraag 5, p. 4). Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat bovenstaande uitspraak sterk gerelativeerd dient te worden. U stelde immers dat u de Amerikaanse soldaten slechts zeven keer heeft aangesproken en dat de gemiddelde duur van een gesprek slechts vijf minuten bedroeg. U meldde hen gewoon welke artikelen u of bepaalde dorpingen wensten te ontvangen en zij vroegen u zeer algemeen naar zaken als uw naam en beroep (CGVS, p. 12 en 13). Geconfronteerd met uw uitspraak op de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde u dat u met hulp bieden bedoelde dat u tolkte voor dorpingen die iets wilden krijgen. Volgens uw verklaringen hadden de Amerikanen echter eigen tolken bij en ondervroegen zij met behulp van deze tolken dorpsgenoten over mogelijke problemen (CGVS, p. 12 en 13). Daarnaast beweerde u dat u de enige geschoolde inwoner was van uw dorp die Engels kende en daardoor de enige was die de soldaten rechtstreeks kon aanspreken (CGVS, p. 10 en 12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat er een school is in uw dorp en dat u Engelse lessen volgde in uw eigen dorp samen met andere jongeren. Dat u de enige dorping zou zijn die enkele woordjes Engels kon uitwisselen met Amerikaanse soldaten is dan ook niet aannemelijk (CGVS, p. 5 en 12). Gelet op bovenstaande lijkt het dan ook buitensporig dat u plots door de Taliban zou gevisieerd worden nav uw contacten met bovenvermelde buitenlandse soldaten. Voorheen kenden noch u, noch uw familieleden overigens ooit enige problemen met de Taliban (CGVS, p.13). Verder blijkt u geen concrete informatie te bezitten over de personen door wie u vreest gerekruteerd of vermoord te worden. Zo wist u niets te vertellen over de identiteit of de herkomst van de diegene(n) die u dreigbrieven stuurde(n). U stelde dat de jongen die u de eerste brief bracht deze had gekregen van een persoon die hij niet kende. U vroeg niet aan het kind of de persoon een dorping was en u stelde helemaal niet te weten of het de Taliban van uw dorp was die u viseerde. Treffend is ook dat u verklaarde dat noch de handtekeningen noch de stempels op de brief voldoende duidelijk waren om een naam te kunnen onderscheiden (CGVS, p. 14, 17 en 18). Uw bewering dat de Taliban u wilde rekruteren stemt bovendien in het geheel niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de Taliban

doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dat ze iemand die ze als spion beschouwden zouden inzetten voor het plegen van een zelfmoordaanslag (zoals u beweerde) is in het licht van bovenstaande allerm minst aannemelijk. Of de Taliban ooit jongeren gedwongen rekruteerde in uw dorp wist u bovendien niet te vertellen (CGVS, p. 17). Hoewel u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan in het bezit was van twee dreigbrieven van de Taliban legde u deze niet neer. U verklaarde in dit verband dat u gehaast was om te vertrekken en er niet aan gedacht had om deze mee te nemen, hetgeen bezwaarlijk als afdoende uitleg kan worden beschouwd (CGVS, p. 15). U wist immers wel degelijk dat u naar het buitenland vertrok (CGVS, p. 18). Hoewel u na uw aankomst nog telefonisch contact had met uw ouders wist u niet te vertellen of u nog steeds gezocht werd door de Taliban. U zou hier ook helemaal niet naar gevraagd hebben (CGVS, p. 17). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat deze hieromtrent precieze en concrete informatie zou kunnen geven.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Derhalve kan ten aanzien van u ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Pule Alam gelegen in de provincie Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Er kan vooreerst immers zeer weinig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u slechts zelden uw dorp hebben verlaten en nooit in Kaboel zijn geweest. Uw vader was immers vrachtwagenchauffeur en uw oom, die in hetzelfde dorp woonde, verkocht auto's. Uzelf baatte een winkel uit en de handelswaren moesten aangekocht worden in het districtscentrum. Bovendien heeft u Engels gestudeerd (CGVS, p.). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin welgesteld was. Uw oom Bismillah werd door u zelfs omschreven als een rijke man (CGVS, p.3,5,6,9 en 10). Bovenstaande zorgt ervoor dat er voor u als gezonde volwassen man- die het Dari, het Pashtou en wat Engels spreekt- voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in de hoofdstad (CGVS, p. 5). Wat betreft de door u aangehaalde algemeen onveilige situatie in Kabul dient tot slot verwezen te worden naar de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie (CGVS, p.18).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel 'aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling', voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, §2, c, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij wel degelijk coherent en minstens aannemelijk voorkomt, dat de vermeende tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verwerende partij omtrent de hulp die hij aan Amerikaanse soldaten verleende niet als ongerijmd kunnen worden beschouwd doch eerder moet blijken dat zijn tweede verklaring bij de verwerende partij betreffende dit onderwerp een nuancering of verduidelijking inhoudt van zijn eerste verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij vervolgt dat het feit dat de Amerikaanse soldaten eigen tolken meenamen niet hoeft uit te sluiten dat hij niet eveneens zijn diensten te beschikking stelde als tolk op verzoek van de Amerikaanse soldaten, dat het immers geweten was dat hij de Engelse taal beheerst wat uiteraard in de omstandigheden goed van pas kwam, dat het geenszins mag verwonderen dat deze contacten die hij onderhield met de Amerikaanse soldaten wantrouwen zou kunnen opwekken bij de Taliban, dat zijn verklaringen in zijn geheel niet noodzakelijkerwijze als onwaarschijnlijk, ongerijmd en/of lacunair dienen te worden beschouwd als moet blijken dat over de laatste maanden de aanwezigheid en het belang van de Talibanstrijders in de provincie Logar sterk is toegenomen, in die mate zelfs dat er kan worden gesteld dat de provincie eigenlijk onder controle is van de Taliban, waarbij verzoeker verwijst naar het door hem bijgevoegde stuk 3, dat het dus als aannemelijk voorkomt dat hij en zijn familie problemen hebben gekend met de Taliban.

Verzoeker meent dat hij over de hele lijn een gedetailleerd relaas heeft afgeleverd aan de verwerende partij wat in wezen zijn geloofwaardigheid dient te onderstrepen en dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt zijn verklaring dat hij door de Taliban werd ontvoerd of dat hij te maken heeft met de arrestatie van zijn oom in twijfel te trekken, waarna hij artikel 57/7ter van de

vreemdelingenwet, ingevoegd bij artikel 4, §5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG), citeert. Hij stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond waarom hij niet aan de vereisten van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet beantwoordt, dat hij een meer dan oprechte poging heeft ondernomen om zijn asielaanvraag naar de Belgische autoriteiten toe te staven, minstens toch een inspanning naar beste vermogen daartoe heeft geleverd, dat hoewel hij geen concrete bewijzen kan voorleggen van alle feiten, zijn betoog niettemin coherent en geloofwaardig dient te worden beschouwd en het opvallend is dat hij zich op geen enkel punt tegensprekt, dat daarenboven dient vastgesteld te worden dat het eisen van dergelijk bewijsmateriaal niet redelijk is en daarenboven niet strookt met de letter en de geest van voornoemd artikel 4, §5 van de richtlijn 2004/83/EG, dat de verwerende partij dan ook geen enkel tastbaar element aanhaalt in de bestreden beslissing die van aard zouden zijn de feitelijke elementen zoals door hem aangebracht, te ontcrachten, wat tenslotte zijn algemene geloofwaardigheid enkel maar komt te versterken.

2.2. In wat beschouwd kan worden als een 'tweede' middel 'aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming' voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij hem de toekenning van de subsidiaire bescherming ontkent en zich daarvoor onder meer baseert op de Subject Related Briefing '*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale analyse*' van 11 juli 2012, dat dit rapport evenwel veel minder eenduidig voorkomt als de verwerende partij wil laten uitschijnen, dat eerst en vooral het rapport aanvangt met een belangrijk voorbehoud, waarna hij het voorbehoud uit het genoemde rapport citeert. Hij vervolgt dat het ANSO zelf aangeeft dat een district waar de incidenten verwaarloosbaar zijn – *quod overigens non* – niet wil aangeven dat het in de betrokken regio veilig is, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat in de provincie Logar de subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dat wordt gesteld dat er voor verzoeker zonder meer – als gezonde volwassen man – die het Dari, het Pashtou en wat Engels spreekt – voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in de hoofdstad Kabul. De verwerende partij ondersteunt deze bewering, zo vervolgt verzoeker, met de stelling dat immers zeer weinig geloof wordt gehecht aan zijn bewering als zou hij slechts zelden zijn dorp hebben verlaten en nooit in Kabul zijn geweest. Verzoeker ziet niet goed in hoe de verwerende partij voornoemde stelling kan bijzetten met de eenvoudige melding dat zijn vader vrachtwagenchauffeur was, zijn oom, die in hetzelfde dorp woonde, auto's verkocht en hij een winkel had en er handelswaren moesten aangekocht worden in het districtcentrum, hij Engels studeerde en hij uit een welgesteld gezin kwam. Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen peiling heeft gedaan naar zijn niveau van Engels, dat hij in ieder geval diende te worden bijgestaan door een tolk Pashtou tijdens zijn gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Verzoeker wijst voorts op een recent document van Vluchtelingen Vlaanderen '*Achtergrondfiche Afghanistan (November 2012)*' waarna hij enkele zinnen betreffende de risico's bij terugkeer naar Kabul citeert. Hij vervolgt dat op grond van de Europese en Belgische wetgeving terzake een binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief enkel kan worden tegengeworpen als het alternatief veilig te bereizen is en dat het ook toegankelijk moet zijn en de mensen in staat moeten zijn zich daar te vestigen (EHRM Salah Seekh (2007), Sufi and Elmi (2011)). Verzoeker argumenteert dat volgens het UNHCR niet van iedereen mag verwacht worden dat ze zich in Kabul gaan vestigen, dat dit geval per geval moet bekeken worden om te bepalen of Kabul een intern vluchtalternatief kan zijn, dat hiervoor de asielinstanties rekening moeten houden met het profiel van de persoon en de aard van het conflict waarvoor iemand gevlucht is, dat men bovendien nog met andere elementen rekening moet houden, zoals altijd als men een intern vluchtalternatief nagaat, zijnde 1) de aanwezigheid van traditionele steunmechanismes, zoals familie en vrienden die in staat zijn om de ontheemden te ontvangen, 2) de beschikbaarheid van basisinfrastructuur en toegang tot diensten zoals hygiënische voorzieningen, gezondheidszorg en onderwijs, 3) de mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen, 4) de criminaliteit in dat gebied en 5) het aantal ontheemden die al aanwezig zijn in dat gebied. Verzoeker meent dat de bewijslast in deze volledig bij de verwerende partij ligt en het dus verkeerd is als de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er geen informatie is waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet op afdoende wijze blijkt of de verwerende partij deze toets altijd volledig uitvoert.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde zijn dossier terug te sturen naar de verwerende partij met het oog op een verdere behandeling van zijn asielaanvraag.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het 'stuk 3', 'internet artikel van de Global Post dd. 26 november 2012'.

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Deze hadden het op hem gemunt omwille van zijn 'contacten' met Amerikanen.

2.7. Verzoeker verklaarde op het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) dat hij sprak met Amerikanen die naar zijn dorp kwamen en dit ongeveer zeven keer gedurende slechts vijf minuten, waarbij hij enkel meldde in het Engels welke artikelen hij of de dorpelingen wensten te ontvangen en hij antwoordde op zeer algemene vragen van de Amerikanen betreffende zijn naam en zijn beroep (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). In het licht van voorgaande, vage, verklaringen is het allerminst aannemelijk dat verzoeker plots door de Taliban zou worden geïnterviewd naar aanleiding van zijn contacten met buitenlandse soldaten, zeker gelet op het feit dat noch verzoeker zelf noch zijn familie in het verleden enige problemen heeft gekend met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verder blijkt dat verzoeker geen concrete informatie bezit over de personen door wie hij vreest vermoord of gerekruteerd te worden. Verzoeker kon immers niets vertellen over de identiteit of de herkomst van diegene(n) die hem dreigbrieven stuurde(n). Ook liet verzoeker na,

wanneer een kind hem de eerste dreigbrief zou hebben overhandigd en hem zou hebben meegedeeld dat hij de persoon die hem de brief gaf niet kende, het kind verder te ondervragen. Zo vroeg verzoeker niet of de persoon een dorpeling was. Verzoeker stelt dan ook helemaal niet te weten of het de Taliban van zijn dorp was die hem viseerde. Verder wijst de Raad er ook op dat het uiterst merkwaardig is dat de handtekeningen en de stempels op de brief, volgens verzoekers verklaringen, onvoldoende duidelijk waren om een naam te kunnen onderscheiden (gehoorverslag CGVS, p. 14, 17 en 18). Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Gelet op het feit dat het ontvangen van dreigbrieven van de Taliban de directe aanleiding was voor zijn vlucht uit Afghanistan, kon van verzoeker redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis hieromtrent worden verwacht, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, in gebreke blijft. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verder stemt de bewering van verzoeker dat de Taliban in de dreigbrief liet weten dat hij aan zijn straf kon ontkomen door zich bij hen te voegen (gehoorverslag CGVS, p. 15), en aldus wijst op een gedwongen rekrutering, niet overeen met de informatie die aanwezig is in het administratief dossier, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissing. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Verzoeker verklaarde dat ze hem (misschien) wilden rekruteren voor een zelfmoordaanslag. Het is echter weinig aannemelijk, zoals de commissaris-generaal verder terecht opmerkt, dat de Taliban iemand die ze als spion beschouwen zouden inzetten voor het plegen van een zelfmoordaanslag.

2.8. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat hij zijn identiteit, zijn reis en de aangehaalde vervolgingsfeiten niet met enig document weet te staven.

Waar verzoeker aanhaalt dat hoewel hij geen concrete bewijzen kan voorleggen van alle feiten, zijn betoog niettemin coherent en geloofwaardig dient te worden beschouwd en dat het opvallend is dat hij zich op geen enkel punt tegensprekt, dat dient gesteld te worden dat het eisen van dergelijk bewijsmateriaal niet redelijk is en daarenboven niet strookt met de letter en de geest van artikel 4, 5de paragraaf van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, herhaalt de Raad dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijsstukken neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling daarvoor een redelijke verklaring te verschaffen; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen ter staving van zijn problemen.

De Raad stelt vast dat alhoewel verzoeker twee dreigbrieven ontving van de Taliban, en hij deze in zijn bezit had voor het vertrek uit Afghanistan, hij deze niet voorlegt. De verklaring van verzoeker dat hij gehaast was om te vertrekken en er niet aan dacht deze mee te nemen (gehoorverslag CGVS, p. 15) kan bezwaarlijk als afdoende uitleg worden beschouwd, daar uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij wel degelijk wist dat hij naar het buitenland vertrok daar hij zelf vroeg hem 'weg te brengen' (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij een meer dan oprechte poging heeft ondernomen om zijn asielrelaas te staven, minstens toch een inspanning naar beste vermogen heeft geleverd, beperkt hij zich tot een loutere bewering, zonder enig concrete duiding welke inspanningen hij dan wel gedaan zou hebben om documenten te bekomen, noch legt hij bewijzen voor van zijn inspanningen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van bewijsstukken te verklaren. Verzoekers vage verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS dat hij vlak na zijn aankomst in België zijn ouders kon bereiken doch nadien niet meer, dat er geen telefoon is in het dorp en dat de mobiele telefoons 's avonds niet werken en dat hij geen idee heeft waarom het opnemen van contact niet meer mogelijk is, kan bezwaarlijk als afdoende verklaring beschouwd worden voor het helemaal niet neerleggen van ook meer enig document dat zijn identiteit, zijn reis en de aangehaalde vervolgingsfeiten zou kunnen staven.

2.9. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat hoewel verzoeker na zijn aankomst aldus nog eenmaal telefonisch contact had met zijn ouders, hij niet wist of hij nog steeds gezocht werd door de Taliban. Verzoeker zou hier niet naar gevraagd hebben in zijn eerste gesprek in de mening hen hier later over te bevragen, doch hiertoe de kans niet meer heeft gekregen doordat er na het eerste gesprek, tot op heden, een contactbreuk plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 17). Dit wijst op een gebrekkige interesse in zijn verklaarde vervolgingsproblemen, welke de ernst en de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze relativeert. Immers, gelet op de dreigementen die de Taliban uitte niet alleen ten aanzien van verzoeker toch ook ten aanzien van zijn familie indien zij hem niet zouden uitleveren aan de Taliban, mag van verzoeker verwacht worden, indien aan het ontvangen van de dreigbrieven ook maar enig geloof kan worden gehecht, *quod non*, dat hij zich informeerde, en dit van zodra hij die mogelijkheid had en dus van bij het eerste gesprek, naar het feit of hij nog steeds gezocht wordt door de Taliban. Verder dient ook vastgesteld te worden dat verzoeker tijdens het eerste en enige telefoongesprek na zijn aankomst in België wel naar de gesteldheid van zijn ouders informeerde en hierover verklaarde dat zij het 'ok, goed' maakten. Uit deze verklaring blijkt geenszins dat de familie van verzoeker, na het beweerdelijk ontvangen van de tweede dreigbrief waarin ook zij bedreigd werden als ze verzoeker niet zouden uitleveren aan de Taliban, nog problemen zouden hebben gekend met de Taliban.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan verzoekers vluchtrelaas dan ook geen geloof gehecht worden.

2.10. Waar verzoeker nog stelt dat het geenszins mag verwonderen dat de contacten die hij onderhield met de Amerikaanse soldaten wantrouwen zouden kunnen opwekken bij de Taliban, dat zijn verklaringen in zijn geheel niet noodzakelijkerwijze als onwaarschijnlijk ongerijmd en/of lacunair dienen te worden beschouwd als moet blijken dat over de laatste maanden de aanwezigheid en het belang van de Talibanstrijders in de provincie Logar sterk is toegenomen, in de mate zelfs dat er kan worden gesteld dat de provincie eigenlijk onder controle is van de Taliban, onder verwijzing naar het door hem toegevoegde stuk 3 en vervolgt dat het dus aannemelijk is dat hij en zijn familie problemen hebben gekend met de Taliban, wijst de Raad erop dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land of regio van herkomst en internetartikelen die de situatie bespreken om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.11. Waar verzoeker van mening is dat hij een gedetailleerd relaas heeft afgeleverd, kan hij gelet op de voorgaande vaststellingen in punt 2.7., niet worden gevolgd.

2.12. In zoverre verzoeker nog stelt dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt zijn verklaringen dat hij door de Taliban ontvoerd werd of dat hij te maken heeft met de arrestatie met zijn oom in twijfel te trekken, wijst de Raad erop dat verzoeker nooit aanhaalde, en de verwerende partij aldus hieromtrent niet motiveerde, als zou hij ontvoerd zijn geweest door de Taliban of dat zijn oom gearresteerd werd, zodat zijn kritiek dienaangaande feitelijke grondslag mist.

2.13. Waar verzoeker meent dat de verwerende partij geen enkel tastbaar element aanhaalt in de bestreden beslissing dat van aard zou zijn de feitelijke elementen zoals door hem aangebracht, te ontkrachten, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

2.14. In het kader van de devolutieve werking van huidig beroep volstaan voorgaande vaststellingen om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.15. Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

2.16. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.17. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.18. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Verzoeker is een volwassen, alleenstaande, gezonde jongeman, die enige scholing heeft genoten en naast het Pashtou ook in zekere mate het Dari en het Engels beheerst (vragenlijst CGVS, p. 1 en gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee hij aantoont dat het voor hem niet onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Daarnaast wijst de Raad er ook op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat het gezin van verzoeker welgesteld was en dat verzoeker zijn oom zelfs omschrijft als een rijke man (gehoorverslag CGVS, p. 3,5,6,9 en 10). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden verzoeker zich redelijkerwijs in de stad Kabul kan vestigen teneinde de situatie in zijn thuisregio te vermijden.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij geen peiling heeft gedaan naar het niveau van het Engels dat hij beheerst, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag nu uit het gehoor op het CGVS duidelijk blijkt dat wel degelijk werd gepeild naar het gesproken en geschreven Engels van verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 5-6 en bijlage). In zoverre verzoeker er nog op duidt dat hij in ieder geval diende te worden bijgestaan door een tolk Pashtou tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, doet deze argumentatie geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in zekere mate het Engels beheerst.

In zoverre verzoeker betoogt dat volgens het UNHCR asielinstanties niet van iedereen mogen verwachten dat ze zich in Kabul gaan vestigen, dat geval per geval moet gekeken worden of Kabul een

intern vluchtalternatief kan zijn, dat de asielinstanties rekening moeten houden met het profiel van de persoon, wijst de Raad op voorgaande, individuele beoordeling waarin rekening gehouden wordt met het profiel van verzoeker. Waar verzoeker nog duidt op de elementen die men moet nagaan als men een intern vluchtalternatief beoordeelt, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering, zonder bronverwijzing, over de in rekening te nemen elementen bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief. Verzoeker toont niet aan welke wettelijke bepaling de commissaris-generaal of de Raad ertoe zou verplichten met alle door hem aangehaalde elementen rekening te houden bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook nalaat *in concreto* aan te halen welke beoordeling van welk element ertoe zou kunnen leiden dat de conclusie dat verzoeker niet over een intern vestigingsalternatief kan beschikken in de stad Kabul anders zou zijn geweest.

Ondanks het feit aldus dat verzoeker afkomstig is uit het district Pule Alam in de provincie Logar, dient de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Waar verzoeker verwijst naar de *'Achtergrondfiche Afghanistan (November 2012)'* van Vluchtelingen Vlaanderen, die op zijn beurt verwijst naar het landeninformatie rapport van de Deense immigratiedienst en waarin wordt gewezen op de mogelijke risico's/moeilijkheden bij een terugkeer naar Kabul, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar algemene rapporten en informatie niet aantoont dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds *in concreto* worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst de in het rapport vermelde moeilijkheden zal ondervinden.

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, terecht tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat het voor burgers in de provincie Logar niet veilig is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, §55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak eveneens op de eerder aangehaalde recente richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Kabul en de argumentatie dat het rapport 'Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse' van 11 juli 2012" minder eenduidig voorkomt dan de verwerende partij laat uitschijnen, dat het ANSO zelf aangeeft dat een district waar de incidenten verwaarloosbaar zijn, niet wil aangeven dat het in de betrokken regio veilig is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Voorts stelt de Raad vast betreffende het in het rapport opgenomen voorbehoud, dat dit er op wijst dat de monitoring van de hoofdstad Kabul in de regel als meer compleet kan worden beschouwd, zodat verzoeker; door middel van een eenvoudige citering van dit voorbehoud, hiermee niet aannemelijk maakt dat het rapport 'minder eenduidig is' dan de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul gemaakt door de commissaris-generaal. Diens analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die geenszins het tegendeel aantoont, komt dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Waar verzoeker *in fine* vraagt om zijn dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verdere behandeling van zijn asielaanvraag, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER